

Ayrılık Kefeni

– Nevm Karahan · 15 Temmuz 2010

Ayrılık Kefeni

Güneşin renklerini tanıdım gözlerinde Yağmur sonrası öpüşlerini topladım

Gökkuşaağı ördüm

Bir türlü altından geçemedim

Boş ver

Zaten güzel dileklerim kalmadı

Sevişmelerin izinden arındı tenim

Bak gör bom/boşum

Gittiğin an pencereimde asılı kaldı

Çok zaman geçmedi

Daha anılara bile atılmadı

Uzayan gölgen beni alnımdan vurdu

Kanım akmadı

Çığlığım duyulmadı

Gitme demedim / diyemedim

Bıaktın karlı dağların koynunda

Öpsen hala sıcak dudağım

Bir tek seni sevdim

Sevdama adını verdim

Ah güneşim yorgundu gidişin

Çok ayrılık şiiri okudum

Okudum geçtim, hissetmedim

Ağlayan gözlere bakıp aldırma dedim

Şimdi mahcubum

Rüzgârda yırtık mektuplar gibiyim

Her parçam ayrı yerde

Hayallerimi martı kanatlarına serdim

Boş ver, boş ver

Yeniden sevemem bilirsin

Bana reva mı gördün ayrılığı
Kan kokulu güllerin bülbülü müydün?
Ayrılık kefeni çok mu yakıştı cana
Bıraksaydın ben bildiğim gibi öldümdü

Ödüñç Gülüřler / Nevim Karahan